

dobu, po kterou trvají hlavní prázdniny, st-l se svými dětmi na stejném místě skutečně bydlel. Náзор tento je však mylný, a slušelo proto nař. rozhodnutí zrušiti podle § 7 zák. o ss. (Srov. i nář. Boh. A 11.206/34.)

Č. 11.224.

Zaměstnanci veřejní: Jak jest postupovati při vyměření pense býv. vrchního služného podle zák. č. 70 a vl. nař. č. 96/1930 Sb.

(Nález ze dne 21. dubna 1934 č. 15.802/32.)

V ě c: Vojtěch B. v L. proti ministerstvu vnitra o úpravu odpočivných platů podle zák. č. 70/1930 a vl. nař. č. 96/1930 Sb.

V ý r o k: Stížnost se zamítá pro bezdůvodnost.

D ů v o d y: Podle správních spisů sloužil st-l jako konceptní úředník župní od 1. dubna 1884 do 30. června 1896 a dále jako hlavní služný do VII. hodn. třídy jmenovaný s požitky 1. stupně VII. hod. třídy od 11. října 1914 do 31. října 1918, kterýmžto dnem byl přeložen na trvalý odpočinek. Výměrem min. pro Slov. z 27. listopadu 1926 byly st-li upraveny odpočivné požitky podle zásad zák. č. 310/1924 Sb. a jemu od 1. ledna 1925 přiznány odpočivné požitky: Pense ročních 7.310 Kč 40 h, totiž 80% pensijního základu 9.138 Kč (služné 7.308 Kč, 50% místního přídatku pro Prahu 1.830 Kč) a mimo to drahotní přídatek i mimořádná a nouzová výpomoc.

Konečným usnesením municipálního výboru býv. župy Novohradské z 18. listopadu 1919 bylo uznáno, že st-l vykazuje od 1. dubna 1884 do 30. června 1896 dobu 147 měsíců v hodnosti služného a od 11. října 1914 do 31. října 1918 službu v hodnosti vrchního služného v trvání 180 měsíců, celkem tedy 327 měsíců, takže mu ve smyslu bodu 2 § 18 statutu přísluší doba 373 měsíců, to jest 31 roků pro výměru výslužného a podle § 28 statutu 82% posledního základního platu jako výslužné. Dále bylo konečným usnesením župního úřadu ve Zvolenu z 3. listopadu 1926 pravoplatně rozhodnuto, že st-l jako bývalý hlavní služný v L. má podle § 17 pensijních statutů bývalé župy novohradské od 1. dubna 1884 do 30. června 1896 s použitím § 18 pens. statutu býv. župy novohradské č. 23.892/1913 168 měsíců služební doby do pense započitatelné a dále na základě cit. statutu od druhého účinkování jako hlavní služný od 11. října 1914 do 31. října 1918 podle bodu 2 § 18 statutu 192 měsíců, takže do pense započitatelná jeho služební doba činí 168 a 192, úhrnem 360 měsíců, čili 30 roků. Podle § 28 cit. statutu má nárok na 80% pensijního základu, kterýmž jest jeho poslední požívané základní služné dle stavu z 28. října 1918 ročních 4.880 K, tudíž pense sama ročních 3.840 Kč mimo vedlejší požitky.

Výměrem zem. úřadu v Bratislavě z 15. prosince 1930 byly mu od 1. ledna 1930 upraveny odpočivné platy podle zák. č. 70/1930 Sb. a §§ 3 a 48 vl. nař. č. 96/1930 Sb. tím způsobem, že mu bylo poukázáno výslužné ročních 26.880 Kč, totiž 80% nové pensijní základny 33.600 Kč (služné 5. platové stupnice, stupně e) s 1 náslužným přídatkem).

Z tohoto výměru podal st-1 odvolání, kterému min. vnitra nař. výnosem nevyhovělo.

Nss uvážil o stížnosti toto:

Zákon č. 70/1930 Sb. vztáhl svým ustanovením § 1 odst. 1 na staropensisty uvedené v §§ 1 a 2 plat. zák. č. 103/1926 Sb. předpisy plat. zák. č. 103/1926 Sb. o odpočivných a zaopatřovacích platech a obzvláště předpis § 154 plat. zák. č. 103/1926 Sb., jenž stanoví, že pensijní základnu tvoří služné a přídavky, které jsou výslovně označeny jako započitatelné pro výměru výslužného. Leč ustanovení toto určuje jen jednotlivé prvky pensijní základny, neudává však číselnou její výši. Tuto otázku řešil zák. č. 70/1930 Sb. v § 5, v němž přenesl svou normotvornou činnost ve příčině určení výše nové pensijní základny na vládu, stanoviv současně pro obsah dotyčných abstraktních norem směrnice dvojího druhu. Určil předně, že vláda při vydání norem těch má vzít zřetel ke služebnímu poměru, v němž byl zaměstnanec v den skončení činné služby, a za druhé, že způsob příslušné úpravy nemá obsahově přesahovati míru stanovenou převodovými předpisy sedmé části plat. zák. č. 103/1926 Sb.

Vzhledem k tomu, že se zákon č. 70/1930 Sb. podle ustanovení § 1 odst. 1 vztahuje na všechny staropensisty, kteří před účinností plat. zák. č. 103/1926 Sb., totiž podle § 215 odst. 1 plat. zák. č. 103/1926 Sb. před 1. lednem 1926 bez jakéhokoliv časového omezení, odešli do výslužby, a tedy na staropensisty různých období, musilo vl. nař. č. 96/1930 Sb., vydané k provedení zák. č. 70/1930 Sb., dbajíc příkazu § 5 tohoto zák., přihlédnouti mimo jiné k tomu, že před 1. únorem 1914 byly postupové lhůty v určitých hodn. třídách různé co do rozsahu a zásadně delší než stanoví zák. č. 541/1919 Sb., že i počet platových stupňů v určitých hodn. třídách byl užší, než tomu jest podle zák. č. 541/1919 Sb., že zákonodárství státně-úřednické dříve rakouské před 1. únorem 1914 a zákonodárství dříve maďarské až do převratu neznalo časového postupu, že časový postup podle služ. prag. č. 15/1914 ř. z. jak co do rozsahu, tak i co do lhůt časového postupu jest nepříznivější než tomu jest podle zák. č. 541/1919 Sb., dále vzít zřetel na různé kategorie státních a veřejných zaměstnanců atd.

Tu pak stanoví § 12 odst. 1 a 2 zák. č. 70/1930 Sb., že se vláda zmocňuje, aby užila zásad tohoto zák. na ty zaměstnance, kteří nespádají pod služební pragmatiku, a mezi jiným i na župní zaměstnance na Slov. a v Podk. Rusi . . . , kterým byly upraveny odpočivné (zaopatřovací) požitky podle zák. z 19. prosince 1924 č. 310 Sb., . . . mají-li podle pensijních pravidel pro ně platných nárok na odpočivné (zaopatřovací) požitky. Podmínkou jest, že by se byl na zaměstnance a pozůstalé uvedené v odst. 1 vztahoval zák. č. 103/1926 Sb., případně předpisy vydané podle § 210 odst. 1 zák. č. 103/1926 Sb., kdyby k odchodu zaměstnance do výslužby nebylo došlo buď před účinností právě zmíněných předpisů . . .

Podle § 48 odst. 1 vl. nař. č. 96/1930 Sb. příslušná ustanovení zák. č. 70/1930 Sb. a tohoto vl. nař. platí ode dne určeného v § 10 zmíněného zák. pro župní zaměstnance . . . na Slov. a v Podk. Rusi, kterým byly upraveny odpočivné požitky podle zák. z 19. prosince 1924 č. 310 Sb., . . . na něž se vztahují ustanovení § 12 uvedeného zák. č. 70/1930 Sb.

Podle toho slušelo tedy zprvu určití rozhodnou služební třídu po rozumu § 1 vl. nař. č. 96/1930 Sb. Žal. úřad určil služební třídu ve smyslu těchto předpisů tím způsobem, že st-le zařadil jako úředníka skupiny A do služební třídy I. b. Šu 4 plat. zák. č. 103/1926 Sb. Že by zařazení toto nebylo správné a v kterém směru, stížnost nenamítá. Obzvláště nebrojí proti tomu, že žal. úřad zařadil st-le pouze do služební třídy I. b. a nikoliv, jak to st-l žádal v odvolání instančním, do služební třídy I. a. Jest třeba proto nyní vycházeti ze stanoviska, že st-l pro účely určení nové pensijní základny jest zařazen pravoplatně do služební třídy I. b. Šu 4 plat. zák. č. 103/26 Sb.

A ježto byl st-l nesporně jmenován hlavním služným v VII. hodn. třídě, jest novou pensijní základnu určití postupem uvedeným v § 3 vl. nař. č. 96/1930 Sb. Podle cit. § 3 odst. 1 věty první určí se úředníkům jmenovaným do VII. hodnostní třídy pensijní základna podle 5. platové stupnice služným, kterého by dosáhli tříletými postupy při době vypočtené podle ustanovení odstavců 1, 3 a 5 tohoto paragrafu. Za tím účelem zjistí se po rozumu § 1 odst. 1 věty druhé cit. vl. nař. v mezích časového postupu u úředníků skupiny A . . . doba, kterou by musili ztráviti s požitky této hodn. třídy . . . , aby dosáhli časovým postupem podle zák. č. 541/1919 Sb. platového stupně, v němž byli v den skončení činné služby. Není sporu o tom, že st-l v den skončení činné služby měl požitky I. stupně VII. hodn. třídy. Podle předpisu § 3 odst. 1 věty druhé vl. nař. č. 96/1930 Sb. a čl. V § 1 a čl. III zák. č. 541/1919 Sb. byl by požitků těch dosáhl za 1 rok čekatelský, za lhůty časového postupu v X. hodn. třídě, totiž za 4 roky a v IX. a VIII. hodn. třídě dvakrát po 5ti letech, což činí dohromady 15 roků, jak správně vypočetl i žal. úřad a což ani stížnost nepopírá.

Podle shora uvedených úvah bylo však přihlédnouti u st-le k tomu, že sloužil činně v době, kdy postupové lhůty platové byly zásadně delší. Stanoví totiž § 3 odst. 1 věta třetí vl. nař. č. 96/1930 Sb., že dosáhl-li úředník skupiny A . . . těchto požitků za delší započitatelnou (započtenou) služební dobu (§ 50 cit. vl. nař.), než odpovídá lhůtám časového postupu stanoveným v zák. č. 541/1919 Sb., přihlíží se k této době zmenšené o dobu potřebnou k dosažení prvního stupně VII. hodn. třídy časovým postupem. Co rozuměti jest pod služební dobou započitatelnou pokud se týká započtenou ve smyslu § 3 odst. 1 věty 3 vl. nař. č. 96/1930 Sb., normuje předpis § 50 tohoto vl. nař., kterýž v § 3 odst. 1 větě třetí cit. vl. nař. jest dovoláván. Podle § 50 cit. vl. nař. rozumí se, pokud se za podklad pro zjištění doby rozhodné pro určení pensijní základny bere započitatelná (započtená) služební doba, nepodává-li se z toho kterého ustanovení tohoto nařízení jinak, započitatelnou služební dobou doba ve služebním poměru, ve kterém se určuje pensijní základna, skutečně ztrávená a pro postup do vyšších požitků v tomto služebním poměru v den skončení činné služby započitatelná, dobou započtenou pak jiná období pro postup v tomto služebním poměru započtená . . .

Dobou započitatelnou podle tohoto předpisu jest v konkrétním případě zřejmě jen doba, kterouž st-l skutečně ztrávil ve služebním poměru župního úředníka. Jest to jednak doba od 1. dubna 1884 do 30. června 1896 v trvání 12 roků 3 měsíců a dále doba od 11. října 1904 do dne,

kdy st-1 nabytí požitků 1. stupně VII. hodn. třídy, t. j. do 10. října 1914 v trvání 10 roků. Obě doby činí dohromady 22 roků 3 měsíce. Započitatelná doba tato jest patrně delší než shora vypočtená ideální, fiktivní doba, určená podle norem pro časový postup podle zák. č. 541/1919 Sb. v rozsahu 15 roků. Ale pak slušelo zjištěnou dobu započitatelnou v trvání 22 roků 3 měsíců podle předpisu § 3 odst. 1 věty třetí vl. nař. č. 96/1930 Sb. zmenšiti o dobu potřebnou k dosažení prvního stupně VII. hodn. třídy časovým postupem scilicet ve smyslu zák. č. 541/1919 Sb., tudíž o shora vypočtenou ideální dobu 15 roků. Zbývá proto ještě doba 7 roků 3 měsíců (22 roků 3 měsíce méně 15 roků). K této zbytkové době 7 roků 3 měsíců jest po rozumu § 3 odst. 3 vl. nař. č. 96/1930 Sb. připočísti započitatelnou (započtenou) služební dobu v posledním dosaženém stupni platovém, t. j. v konkrétním případě zřejmě dobu započitatelnou ve smyslu § 50 cit. vl. nař. ztrávenou s požitky 1. stupně VII. hodn. třídy od 11. října 1914 do 31. října 1918 v trvání 4 roků 20 dnů, jak správně určil žal. úřad (viz i § 170 odst. 3 plat. zák. č. 103/1926 Sb.), a 7 roků 3 měsíce a 4 roky 20 dnů činí úhrnem 11 roků 3 měsíce 20 dnů.

Podle § 3 odst. 3 vl. nař. č. 96/1930 Sb. (viz i předpis § 170 odst. 3 plat. zák. č. 103/1926 Sb. a § 5 zák. č. 70/1930 Sb.) jest takto zjištěný součet 11 roků 3 měsíce 20 dnů zvětšiti u úředníků skupiny A o čtyři roky. 11 roků 3 měsíce 20 dnů zvětšeno o 4 roky činí 15 roků 3 měsíce 20 dnů, kterážto doba tvoří podle 5. odst. § 3 vl. nař. č. 96/1930 Sb. dobu rozhodnou pro určení pensijní základny, jak správně dí nař. rozhodnutí.

Měří-li se tato zjištěná rozhodná doba 15 roků 3 měsíců 20 dnů ve smyslu § 3 odst. 1 věty první vl. nař. č. 96/1930 Sb. (viz i §§ 11 odst. 2, 15 a 16 plat. zák. č. 103/1926 Sb.) tříletými lhůtami postupovými, dospívá se v 5. platové stupnici po 12ti letech ke služnému 5. platové stupnice, stupně e) v částce 30.600 Kč a za další tři léta k prvnímu náslužnému přídavku určenému pro I. služební třídu částkou 3.000 Kč, což činí úhrnně 33.600 Kč, jak žal. úřad správně stanovil. Služné 5. platové stupnice, stupně e) s 1 náslužným přídavkem celkem 33.600 Kč tvoří pak novou pensijní základnu ve smyslu zák. č. 70/1930 a vl. nař. č. 96/1930 Sb. a tudíž 80% z této nové pensijní základny čili výslužné st-li od 1. ledna 1930 patřící páčí se ročně na 26.880 Kč.

Stížnost jest na omylu, tvrdí-li, že výslužné st-lovo činí ročně 39.528 Kč, pokud se týká 36.258 Kč. Jak patrně z § 11 plat. zák. č. 103/1926 Sb., zná platový zákon v 5. platové stupnici pouze základní služné v nejvyšším číselném stupni e) penízem 30.600 Kč a dále dva náslužné přídavky pro I. služební třídu po 3.000 Kč. Činí proto služné stupně e) platové stupnice 5. s 1 náslužným přídavkem 33.600 Kč a s dvěma náslužnými přídavky 36.600 Kč. Služné s dvěma náslužnými přídavky v číselné výši 36.600 Kč jest vůbec nejvyšší služné v 5. platové stupnici dosažitelné. Při této nejvyšší výměře služného 5. platové stupnice mohla by i pensijní základna podle zák. č. 70/1930 a vl. nař. č. 96/1930 Sb. dosáhnouti tudíž nejvýše sumy 36.600 Kč a výslužné nejvýše 100% této pensijní základny, tedy nejvýše 36.600 Kč. Již z toho plyne, že jest názor st-lův, že mu přísluší výslužné ročních 39.528 Kč, naprosto nesprávný. Taktéž pro názor stížnosti, že st-li náleží aspoň vý-

služné ročních 36.258 Kč, není podkladu. Podle rozhodné doby 15 roků 3 měsíců 20 dnů lze dospěti v 5. platové stupnici pouze ke služnému stupně e) s 1 náslužným přídavkem ve výši 33.600 Kč.

Poukazuje-li konečně st-l k tomu, že mu usnesením municipálního výboru župy novohradské z 18. listopadu 1919, pokud se týká usnesením župního úřadu ve Zvoleně z 3. listopadu 1926 byla započtena doba 30 roků, přehlíží, že doba tato byla jemu započtena toliko pro účely pensijní za účelem stanovení započitatelné služební doby pro výměru vlastní pense a tedy k zjištění procentní sazby z pensijní základny a nikoliv pro postup do vyšších požitků činných. Ze spisů správních není patrné a st-l ani v řízení správním, ani ve stížnosti neuvedl nějaký konkrétní akt příslušného úřadu, kterýmž se st-li započítává doba 30 roků i pro postup do vyšších požitků činných. Doba posléz zmíněná jest podle své podstaty naprosto něco jiného než doba započtená pro výměru výslužného, i nelze dobu započtenou pro výměru výslužného klásti na roveň době započitatelné či započtené pro postup do vyšších požitků činných a opačně.

Č. 11.225.

Policejní právo trestní: Skutková podstata přestupku konání nepovolené veřejné sbírky.

(Nález ze dne 21. dubna 1934 č. 7670).

V ě c: Anna D. v Ú. proti zemskému úřadu v Praze o policejní přestupek.

V ý r o k: Stížnost se zamítá pro bezdůvodnost.

D ů v o d y: Nálezem okr. úřadu v Táboře ze 7. ledna 1932 byla st-lka pro přestupek patentu z 10. září 1773 a §u 25 hlavy A, resp. §u 32 hlavy B min. nař. z 19. ledna 1853 č. 10 ř. z., kterého se dopustila tím, že nemajíc povolení okr. úřadu v Táboře jakožto příslušného úřadu prováděla spolu s Václavem D. a Václavem P. dne 29. listopadu 1931 veřejnou sbírku dům od domu v Ú. ve prospěch pozůstalých ve F., odsouzena na základě § 1 min. nař. ze 3. dubna 1855 č. 61 ř. z. a čl. 6 zák. č. 125/1927 Sb. k peněžité pokutě 100 Kč, v případě nedobytnosti ku vězení v trvání 48 hodin.

V odvolání k zem. úřadu v Praze uváděla st-lka, že šlo o čistě charitativní podnik, kde mělo býti co nejrychleji pomoženo, pro který bylo sbíráno i jinde, a kde i stát poskytne náhradu. Spolek »Dělnická pomoc«, jehož st-lka jest členkou, jest podle stanov oprávněn pořádati sbírky, pročež st-lka byla mínění, že v provádění sbírky není nic trestného. Ostatně prý smysl ustanovení, na jehož základě byl trestní nález vydán, není, aby stíhány byly sbírky tak nepatrného rozsahu.

Zem. úřad v Praze zamítl odvolání nař. výměrem, pozměnil však napadený nález ve výroku o trestu potud, že trest založil na trestní sankci podle min. nař. z 30. září 1857 č. 198 ř. z. K vývodům odvolání bylo podotknuto: »Otázka, zda šlo o podnik charitativní za účelem rychlé pomoci, je pro posouzení skutkové podstaty přestupku nerozhodnou, ježto